

Tudós-Takács János: Bolsevizmus az Egyházban

2014 január 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

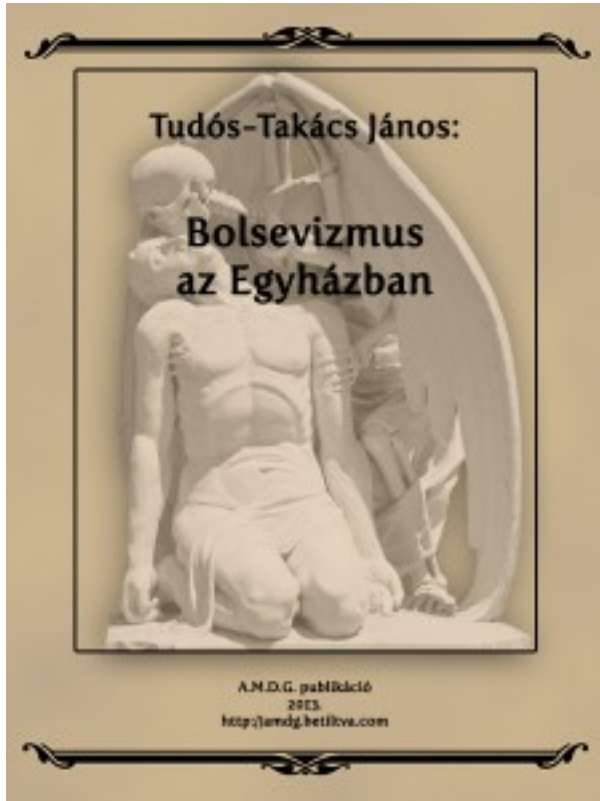
Még nincs értékelve

Mérték

Dietrich von Hildebrand, a világhírű német származású amerikai professzor a „Trojan Horse in the City of God” (A trójai faló Isten városában) című könyvében (Chicago, 1967.) {...}

I. SZERZETESI DIKTATÚRA ÉS KARTOTÉKRENDSZER

{...} megdöbbsen?en érzékletes képet rajzol a katolikus egyházba befurakodott, annak lényegét?l idegen, hamis és ellenséges eszmékr?l, amelyek mintegy ötödik hadoszlopként belülr?l sorvasztják azt, kaput tárva a küls? ellenség számára. Noha Jézus megígérte Egyházának, hogy „a pokol kapui nem vesznek er?t rajta” (Mt 16,18), aminek alapján a katolikus dogma szilárdan vallja, hogy a pápa tévedhetetlen, amikor az egész Egyház számára, mint legf?bb pásztor, hit és erkölcs dolgában és végérvényesen tanít, ez nem nyújt garanciát az ellen, hogy bizonyos teológiai könyvekben, és bizonyos egyházi személyek politikai és szervezési gyakorlatában ne rejt?zzön el az a bizonyos trójai faló...

Az Egyházba befurakodott ellenséges eszmék és gyakorlatok közül a legtöbb kárt a bolsevista eszme és gyakorlat okozta, aminek kártékony voltára XI. Piusz pápa is felhívta a figyelmet 1935-ben, a „Divini Redemptoris” kezdet? enciklikájában. Joggal állapította meg a harmincas évek elején Tóth Tihamér, hogy a világtörténelem legnagyobb tragédiája lenne a bolsevizmus diadala. Pedig akkor még csupán a vörös hatalomátvétellel kapcsolatos lenini, és a kolhozosítással kapcsolatos sztálini tömeggyilkosságok voltak ismeretesek. Ma, a katyni tömeggyilkosságok és a Gulágok rémtetteinek ismeretében, a Kelet-Európára Sztálin által Teheránban-Jaltában-Potsdamban ráer?szakolt rabszolgaság 45 esztendeje után, a 301. és 298. parcellában nyugvó magyar vértanúk sírjánál Tóth Tihamér szavai különösen igaznak t?nnek! Valóban, a világtörténelemben még nem volt politikai gyakorlat, ami annyi könnyet, vért, gyötrelmet és kárt okozott, mint 70 év alatt a bolsevizmus! És nincsen olyan eszme, ami annyira szöges ellentétben állna az Egyház teológiájával, mint az ateista bolsevizmus ideológiája! És mégis: a történelem nagy paradoxonjaként bizonyos egyházi személyek szervezési, ill. politikai koncepcióiban, és bizonyos teológiai eszmékben ott rejt?zködött, s?t még ma is ott rejt?zködik a sátáni bolsevizmus trójai falóva...

A bolsevizmus és a katolikus Egyház kapcsolata nemcsak abban áll, hogy bizonyos gyakorlatok és tanok bolsevista részr?l beszivárogtak az Egyházba, belülr?l fert?zve és mételyezve azt. A kapcsolat kölcsönös: történelmi tény, hogy bizonyos bolsevista gyakorlatok egyházi ihletés?ek, Lenin el?tt évszázadokon keresztül széles körben elterjedt gyakorlatok voltak az Egyházon belül és Lenin tudatosan vette át, és alkalmazta saját céljaihoz azokat. Mik voltak ezek a gyakorlatok?

Loyolai Szent Ignác rendjének szervezete és a bolsevista diktatúra

A spanyol nemesi családból származó Loyolai Szent Ignác 1540-ben alapította meg szerzetesrendjét, a Jézus Társaságát. Ez a rend az addigi szerzetesrendekt?l mer?ben eltér? szervezeti felépítéssel rendelkezett.

A korábban alapított szerzetesrendekben az előljárókat általában választották. A választás meghatározott időre szólt. Ugyanazt a személyt ugyanarra a posztra csak legfeljebb kétszer, vagy háromszor lehetett megválasztani. Ezért a rendi előljárók személye sűrűn váltakozott. Ugyanez vonatkozott a legfontosabb előljáró személyére is.

A Loyolai Szent Ignác által életre hívott jezsuita rendben csak egyetlen személyt, a rend legfontosabb előljáróját, a generálist választják meg a rendtagok. A választás a generális élete végéig szól. Az összes többi előljárói tisztséget a generális kinevezése útján töltik be. Ezért a jezsuita rend szervezeti felépítése megteremtette az Egyházon belül az egyszemélyes diktatórikus kormányzati forma prototípusát.

A generális által kinevezett előljárók és a többi rendtagok a generálisnak teljes engedelmességgel tartoznak. Maga az engedelmisség nem ignáci találmány, hiszen az engedelmisségi fogadalom az Egyház valamennyi rendjének közös sajátja. Az engedelmisség azonban a jezsuita rendben új jelentést nyer, amennyiben a jezsuita nemcsak a tett, hanem az értelem engedelmisségére is kötelezve van. Más rendekben elég az, hogy az alattvaló maradéktalanul teljesíti előljárója intézkedéseit, akár helyesli azokat, akár nem, a jezsuita azonban bensőszerűleg, értelmileg is helyeselni tartozik előljárója intézkedéseit.

A többi szerzetesrendnek szervezeti modellje a család. Ennek megfelelően az előljáró szerepe a családfőhöz, az apához hasonló. A jezsuiták szervezeti modellje a hadsereg, s így az előljáró szerepe is katonai parancsnoki jellegű.

Az Ignác által megkívánt „értelmi engedelmisség” és katonás fegyelem olyan embereket tételez fel, akiknek már nincs saját véleményük, saját akarataik, ezek mintegy elhaltak benne. Ezért az Ignác által ideálisnak tekintett jezsuita olyan, mint a holttest (*sicut cadaver*), amellyel előljárója azt tesz, amit akar. Szerinte az ideális szerzetesi beállítottság a közömbösség (*indifferentia*): az eszményi jezsuitának teljesen mindegy, hogy az előljárója elhelyezi egy új rendtartományba, vagy sem, hogy egész életén át egyszerű lelkipásztori munkát végez, vagy egyetemi katedrán ül. Erre az indifferentiára, erre a lelki közömbösségre kell magát minden jezsuitának nevelnie.

Az egyszerű megválasztott generális élete végéig generális, de az egyszerű rendtag soha sincs „bebiztosított” helyzetben. A rendnek csak kevés ünnepélyes fogadalmas tagja van, a többségük csak egyszerű, 3 évre szóló fogadalmat tesz, és ha az ignáci normák szerint nem felel meg, bármikor elbocsájtható a rendből. Ezzel Ignác azt kívánta elérni, hogy senki se érezze biztonságban magát, mindenki igyekezzék a maximumot kihozni önmagából.

A jezsuita vezetés és maga a generális is teljes körű információval akar rendelkezni a rendtagokról. Ennek érdekében minden újonc testvérnek van egy ún. n. kijelölt „rangyala”, aki az ő megfigyelésére van ráállítva, és aki a figyelése eredményeiről, a tapasztalatairól az előljárók felé beszámolási kötelezettséggel tartozik. A megfigyelt testvér természetesen nem tudja, hogy ki az ő figyelője. Persze a kijelölt „rangyálnak” is van „rangyala”, aki titokban ellenőrizti. A vezetés célja mindenkiről állandóan „naprakész” információval rendelkezni.

Minden jezsuitának személyi lapja, kartotékja van, amelyen a rendi vezetés rögzíti a vele kapcsolatos információkat. Élete során bárhová is legyen áthelyezve a jezsuita, kerüljön Afrikába, vagy a Távols-Keletre, ez a személyi lap, ill. dosszié mindenüvé elkíséri. A múltját mindenhová magával viszi, nem kezdhet „tisztalapot” sehol, sohasem.

Amint látható, Loyolai Szent Ignác ezzel a szervezési koncepciójával az Egyházon belül az egyszemélyi diktatúrát, a besúgó-rendszert és a személyi kartotékok rendszerét hívta életbe. Mindezek egy olyan szerzetesrenden belül, amelyben egyébként a jézusi testvéri szeretet szelleme uralkodik, emberileg elviselhető, főleg abban a tudatban, hogy az előljárók Ignác szavával élve „Isten nagyobb dicsőségét” szolgálják, bár igen sok ember számára az ily módon megélt, ill. megszervezett szerzetesi élet idegenszerű. Ha azonban a vallásos közeg hiányzik, és az egyszemélyi diktatúra, a besúgórendszer és a személyi kartotékok rendszere ateista elvekkel párosul, és amikor nem szabad akarattal, önként veti alá magát az egyén az egyszemélyes diktatúrának, hanem milliókat kényszerítenek fegyveres erőszakkal ugyanerre, akkor már nem „Isten nagyobb dicsőségének” szolgálatáról, hanem a megvalósult földi pokolról van szó... Miként Ignác után 400 évvel a bolsevista diktatúrák esetében!

Loyolai Szent Ignác nem is álmodta, még kevésbé óhajtotta, hogy az ő koncepciója „a gonosz birodalmának” szolgáljon mintául egykoron. Az ő célja az ellenreformáció támogatása, az újonnan keletkezett protestantizmus hatékony leküzdése volt. Ignác személy szerint semmiképpen nem hibáztatható azért, hogy azokat az eszközöket, amelyeket a protestantizmus leküzdésére célszerűnek ítélt, valaki más 400 évvel később valamennyi vallás erőszakos kiirtása céljából használja majd fel. Pedig pontosan így történt.

II.**LENINI DIKTATÚRA ÉS KARTOTÉKRENDSZER**

Lenin maga is bevallotta, hogy sokat tanulmányozta Loyolai Szent Ignác szabályzatát és rendjének szervezetét. A jezsuiták sikereit és világméretű vallási és politikai befolyását jól ismerte. A XIX. sz.-i marxizmustól jelentősen eltérő bolsevista célkitűzései Leninnek már megvoltak. Csupán azok megvalósítására szolgáló eszközökre volt szüksége. Akkor jött „kapóra” Leninnek Ignác, miként 100 évvel korábban Marxnak Hegel.

A bolsevizmus mindenütt, ahol hatalomra jutott, egyszemélyes diktatúrát hozott létre. Az új, n. kollektív vezetés elve csupán spanyolfal volt a Párt mindenkori főtitkára, ill. első titkára számára. Nem hozott jelentős változást ebből a szempontból a XX. kongresszus sem. Ezt követően a „személyi kultusz” retorikája lehalkult, ám az egyszemélyes vezetés diktatórikus hatalma változatlan maradt. Ignác koncepciójának megfelelően a Párt legfőbb vezetőjét is választják. Ám amíg a jezsuitáknál ez valóban szabad, titkos választás, addig ez a bolsevista államokban csupán szemfényvesztés, hiszen a leendő diktátor feltétlenül az lesz, aki a legnagyobb fegyveres hatalommal rendelkezik. S miként a generális megválasztása után a jezsuita rendben nincs helye többé semmiféle demokráciának, ugyanúgy a bolsevista diktatúrától is idegen az igazi (nem névleges) többpártrendszer, és a parlamenti törvényhozás helyébe a diktatúra rendeleti kormányzása lép. Ahogy a generális hatalma életfogytiglani, ugyanúgy a bolsevik diktátoré, még akkor is, ha papíron csak meghatározott időre szól a megválasztása. Amíg a vörös diktátor kezében van a fegyveres hatalom, addig mindig újra meg újra meg fogják választani. A bolsevik diktatort puccsszerűen meg lehet bukztatni (mint Hruscsovot), de lehetetlen demokratikus úton leváltani.

Ignác ellenvélemény és önálló akarat nélkülivé kívánta alattvalóit nevelni, Lenin a bolsevista állam rabszolgává kényszerített állampolgárait ideológiai sulykolás által akarta önálló, személyes véleményüket megfosztani, és a terrorizált, megalázott, összetört személyiséget akarat nélküli bábokként kívánta saját céljai érdekében mozgatni. Ignác nevelni akart, Lenin kényszeríteni, de az elérendő eszmény mindkettőjükénél ugyanaz: az önálló gondolkodás, önálló akarat nélküli, vakon engedelmessé tőmeg.

A jezsuita előjárókhöz hasonlóan a bolsevista hatóságok is mindenkiről mindent tudni akarnak. Ezt a célt szolgálta a jezsuitáknál a már ismertetett „rangyal-rendszer”, a bolsevista államban pedig a besúgó-hálózat. Azt lehetne persze mondani, hogy titkosszolgálat minden államnak van, tehát a titkosszolgálat nem bolsevista specialitás. Azonban a nem-bolsevista államokban a titkosszolgálat kizárólag az állam külső ellenségei (és azok belső ügynökei) ellen harcol, a bolsevista államban viszont jelentős szerepet játszik a belső elhárítás, amely a rendszer minden tényleges és lehetséges belső ellenzékét szemmel tartja (miként Ignác „rangyal-rendszere” sem az Egyház ellenségeit, hanem a jezsuita rendtagokat tartotta megfigyelés alatt). A családi életre jellemző bizalom teljes hiánya, a totális gyanakvás, az örökös ellenőrzés, és szüntelen bizonyítani akarás az ateista állami környezetben neurotizált, ill. erkölcsileg gerinctörött embertömeget eredményez, amellyel ugyan a bolsevik diktatúra nem tud semmiféle heroikus tettet végrehajtani, de amely legalábbis a bolsevista vezetőik számításai szerint nem veszélyezteti a zsarnoki uralmat.

A jezsuiták személyi kartotékjához hasonlóan a bolsevista állam is dossziékba gyűjti a besúgó-hálózat által szállított, és sokszorosan leellenőrzött információkat. S miként a jezsuitát elkíséri élete végéig az a dosszié, amely a róla összegyűjtött információkat tartalmazza, a bolsevista állam állampolgára sem menekül el múltja elől, ha átmegy az egyik bolsevista államból a másikba. A különböző bolsevista államok titkosszolgálatai éppen úgy sokszorosan együttműködnek, mint a jezsuita rend különböző rendtartományai: az egyik titkosszolgálat a másiknak készséggel kiszolgáltatja az egyes emberekről szerzett információkat.

A bolsevizmus csírái tehát már 400 évvel Lenin előtt is adva voltak a katolikus Egyházban, mégpedig a jezsuita rend szervezeti felépítésében, alattvaló-eszményében, és az alattvalók felé irányuló titkos ellenőrzési módszereiben.

A hatalomra jutott bolsevizmus igyekezett trójai falóként befurakodni az Egyházba. Ezt a tendenciát első sorban 1945 után Magyarországon követhetjük nyomon.

III.**VOROSILOV BARÁTJA: BALOGH PÁTER**

1944 októberében Szeged szovjet kézre került, Balogh István (korábbi nevén Bloch Izrael) szegedi plébános

felajánlotta készséges együttműködését a Moszkvából Szegedre visszatelepült kommunistáknak. Később Vorosilov marsallal, a hírhedt „Szövetséges Ellenőrző Bizottság” elnökével is kapcsolatba lépett, sőt barátságot kötött. Mind Vorosilov, mind Balogh páter szívesen dicsekedett ezzel a barátsággal. Tény, hogy voltak hónapok, amikor úgyszólván naponta találkoztak, és hosszú órákat töltöttek együtt.

Az „Ideiglenes Nemzeti Kormány” Balogh István lett a miniszterelnökségi államtitkára. Ezt a kormányt formailag az „Ideiglenes Nemzetgyűlés” választotta meg 1944. december 22-én Debrecenben, ám a névsorát már három héttel korábban összeállította Molotov szovjet külügyminiszter. Miniszterelnökségi államtitkári beosztásban Balogh István egyike lett az 1945. január 20-i moszkvai fegyverszüneti szerződés aláíróinak. (Ez a szerződés a magyar közigazgatást a trianoni határokra parancsolta vissza, és kötelezte Magyarországot, hogy „jóvátétel” címén fizessen 7 év alatt a Szovjetunióknak 300 milliárd dollárt, Romániának, Csehszlovákiának és Jugoszláviának külön-külön 200-200 milliárd dollárt.)

„Baráti” beszélgetéseik során Balogh páter azt sugalmazta Vorosilovnak, hogy Magyarországon a Szovjet egyetértésre hagyjon fel mindenfajta vallásellenes propagandával, illetve intézkedéssel. Vallásilag veszélytelennek mutatkozzék be a magyar nép előtt, és már az első napiparancsokban hangoztassa, hogy „az istentiszteletek megtartásának nincsen akadálya”, mert csakis így lehet biztosítani a zökkenőmentes átmenetet a későbbi bolsevista rendszerbe. Vorosilov a jó tanácsot megfogadta, és ezért 1945 elején számos, politikailag tapasztalatlan ember azt hitte, hogy a Szovjet gyökeresen szakított korábbi egyházüldözéssel politikájával. Mindenesetre Balogh István beszédeiben és újságcikkeiben ilyen képet festett a Szovjetunióról.

Az újdonsült miniszterelnökségi államtitkár nem maradt meg a propaganda vonalánál. Az új rendszer érdekében gyakorlati akciókba kezdett. Felkereste Horthy egykori miniszterelnökét, Bethlen István grófot, és hosszas beszélgetések során meggyőzte arról, hogy el kell jönnie rejtékhelyéről, és a „haza érdekében” tárgyalnia kell Vorosilovval a „politikai kibontakozásról”. Bethlen végre ráállt erre. Vorosilov tárgyalás helyett letartóztatta, és a Szovjetunióba hurcoltatta. Ott halt meg fogolyként a volt magyar miniszterelnök 1947-ben.

Bethlen után Mindszenty József (akkor még veszprémi püspök) következett, őt is felkereste 1945 tavaszán Balogh páter. Azzal az ajánlattal fordult hozzá, hogy mondjon köszönetet „az Egyház iránt tanúsított jóindulatért” Sztálinnak és Vorosilovnak. Mindszenty azonban nemet mondott: nem volt hajlandó megköszönni az Apó püspök meggyilkolásában megnyilvánult „jóindulatot”.

Balogh páter következett „nagy akciójának” ideje 1950 nyarán jött el, amikor a bolsevista rendszer a szerzetesek elhurcolásával és internálásával igyekezett térdre kényszeríteni a fűpásztorától megfosztott Egyházat. Mialatt a Püspöki Kar a szerzetesek megmentése érdekében tárgyalt Rákossal, Balogh István elkövette az egész magyar egyháztörténelem egyik legszégyenletesebb árulását: a tárgyaló püspököket hátba támadva katolikus papi békemozgalmat kezdett szervezni.

Ha a bolsevista diktatúrákban a szavak azt jelentenék, amit az emberek közt szokásos szóhasználat szerint jelenteniük kellene, semmi kifogásolnivaló nem lenne abban, hogy egy katolikus pap a béke híve. Azonban a bolsevista propagandában a szavak egészen mást jelentenek, mint a mindennapi életben. A „papi békemozgalom” a rendszerrel való együttműködésnek volt a fedőneve.

Balogh páter Horváth Richárd ciszterci szerzetes és Beresztóczy Miklós kanonok személyében találta meg a „papi békemozgalom” két vezető egyéniségét. Az előbbi féltelen becsúgya (és baloldali felfogása), az utóbbit az ÁVH újabb kínzásaitól való félelme tette alkalmassá erre a szerepre. (Beresztóczyt a Mindszenty-per idején letartóztatták, és a hírhedt Andrassy út 60-ban hónapokon át kínozták. Végül aláírta, hogy vállalja a besúgó szerepét, és ennek fejében szabadlábra helyezték.)

Horváth Richárd és Beresztóczy Miklós a jogi egyetem aulájában 1950 augusztusában bejelentette a „papi békemozgalom” megalakulását. Kijelentették, hogy ez a mozgalom biztosítja az Egyház és állam közti „megállapodást”, vagyis a kommunista rezsim diktátumai előtt teljes és feltétlen behódolást. Ezzel egyidejűleg elítélték Mindszenty hercegprímás politikáját, és a Vatikán „reakciós” magatartását.

Az első „békegyűlésen” az országban uralkodó terrorisztikus légkör ellenére nem sok pap jelent meg. Azok javarésze sem meggyőződésből ment el oda, hanem részben félelemből, részben politikai tájékozatlanságból. Az elhangzott szónoklatok miként később is valamennyi „békegyűlésen” üres kommunista propagandaszólamokból álltak. Nem is a tartalom volt a fontos. Azzal, hogy a Rákositól szorongatott püspököket hátba támadva létrejött a kommunisták trójai falova; a bolsevik rendszer elérte a célját.

A „papi békemozgalom” szellemi atyja „m?ve” létrejötte után visszavonult. A további politikai „aprómunkában” már nem volt rá szükség, és tudta jól, hogy ez a gyalázatos árulás óriási felháborodást fog kelteni itthon, és a Vatikán elítélése sem marad el. Mint aki jól végezte dolgát, kiszállt az általa elindított politikai lavinából, Horváth Richárdra és Beresztóczy Miklóstra hagyva az ódiomot. Természetesen kommunista „barátai” jóváhagyták ezt a húzását. Még nagy terveik voltak az ?ket jól szolgáló áruló pappal. A bolsevisták számítása be is vált. Balogh páter megúsza felfüggesztéssel, amit kés?bb ? kommunista nyomásra ? a magyar püspökök hatályon kívül helyeztek.

Az 1950-1953 közti éveket viszonylag csendes vidéki plébánoskodással töltötte. Mihelyt Nagy Imre színre lépésével a politikai helyzet megváltozott, Balogh páter újra bekapcsolódott az egyházp politikába. A budapesti domonkos templom plébánosa lett, és a kezdeti népszerűtlenségét azzal ellensúlyozta, hogy a fizikai munkára kényszerített domonkos atyákat havonta rendszeres összegekkel támogatta. Amíg (nyilván állami finanszírozásból) a jótékony tündér szerepét játszotta, kialakult róla a hív?k körében az a vélemény, hogy ? valójában „a mi emberünk”. Csupán az Egyház érdekében keresi az állammal a kapcsolatot, de a szíve mindig az Egyházért dobog. Amikor néhány kisebb súlyú ügyben elérte, hogy az el?zetes letartóztatásból szabadlábra helyezték az „izgatással” vádoltakat, többen meger?södtek abban a meggy?zésükben, hogy ? az Egyház megmentésének kulcsembere.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc dics? napjaiban Balogh páter a háttérben maradt. Nem tett semmilyen politikai nyilatkozatot, a kivárás taktikáját alkalmazta. Nem tett kísérletet arra, hogy az id?közben kiszabadult hercegprímással találkozzon. Tudta jól, hogy ett?l a találkozástól nem sok jót remélhet...

A szabadságharc leverése után ismét eljött az ? ideje. A Váci utcai Angolkisasszonyok templomának igazgatója lett, és (egykori „érdemei” jutalmául) állami gépkocsin közlekedett, állami sof?r állt a rendelkezésére, és miniszterelnökségi államtitkári nyugdíjat folyósítottak a számára. Az „Opus Pacis” néven újjászervezd? papi békemozgalomban már nem volt rá szükség, hiszen abban a Kádárék által megszarolt egész püspöki kar részt vett. Neki a kommunisták más szerepet szántak. Amikor különböz? hullámokban (1961-ben, 1966-ban, majd a hetvenes évek elején) számos papot letartóztattak, Balogh páter dezinformációval, a letartóztatott papokról terjesztett rágalomokkal segítette Kádárék ördögi terveit. Az egyik „izgatásért” elítélt papról pl. azt terjesztette, hogy valójában közönséges tolvaj, egy „államellenes összeesküv?t” sikkasztással, egy másikat pedig homoszexualitással vádolt. Ehhez nem kell kommentár...

Az 1961-es tömeges letartóztatások idején az egyik lefogott egyházi személy édesanyja könnyek közt kérte a fia ügyében Balogh páter segítségét. S Balogh István akkor ezt válaszolta ennek a magyar édesanyjának: „az Ön fia közönséges b?nök?, hiszen ebben a rendszerben csak b?nösök kerülnek börtönbe!” E sorok írója, amikor megdöbbenve hallotta ezt a feleletet, úgy érezte, hogy az egykor Vorosilovval barátkozó, majd a domonkos atyákat „segít?” áruló pap most mutatta meg életében el?ször az igazi arcát!

„Érdemeit” a bolsevisták meghálálták: 1970. április 4-én magas állami kitüntetésben részesült. Ám a történelem, a magasabb jog és igazabb igazság kinyilvánítója más ítéletet hozott. A Balogh páter által „közönséges b?nök?knek” nevezett áldozatok java részét már rehabilitálták. Ma már mindenki számára világos, hogy az Egyház igazi érdekét nem a trójai faló szerepét játszó Balogh István, hanem a küldetéséhez mindhalálíg h?séges Mindszenty József szolgálta!

IV.

LENIN KÉPE AZ ÉRSEKI PALOTÁBAN

Az Egyház térben és id?ben él. Az evangélium örök igazságait nem légüres térben, hanem konkrét történelmi szituációban, meghatározott szellemi áramlatok között hirdeti. Kétezer esztendő?s történelme során számos szellemi kihívásban volt része. Az I. század gnoszticizmusát, a IV. század arianizmusát, a XIII. század albi eretnységét sikeresen leküzdötte, a két nagy görög filozófiai irányzatot, a platonizmust és az arisztotelianizmust pedig a keresztény gondolatvilágba integrálta. A szellem fejlődése ugyanis az él?lények fejlődéséhez hasonló: ez a fejlődés mindig szerves. Egy szellemi irányzat csak olyan elemeket asszimilálhat, amelyek életfunkciói folytatásához alkalmasak, olyanokat sohasem, amelyek ezeket az életfunkciókat lerontják. Ha egy szellemi irányzat alapjai igazak, de a kés?bbi konklúziók során a tanításba az igazság mellett tévedés is vegyül, akkor ez a filozófia a kereszténységbe integrálható, mint ez történt a platonizmus és az arisztotelianizmus esetében. Ha azonban egy filozófia téves alapelvekb?l indul ki, akkor az Egyház számára nincs más lehetőség, csak egy: fel kell venni a harcot azzal az irányzattal!

Ha van tanítás, amely alapelveit tekintve szemben áll az Egyház tanításával, úgy az ateista marxizmus-leninizmus, a bolsevizmus ideológiája az: tagadja Isten létét, az emberi lélek létét, az ember túlvilági létét, az akarat szabadságát; esküdt ellensége a családi életnek, szabad szerelmet (ill. „nyitott házasságot”) hirdet, tagadja a magántulajdont, és sárba tiporja azt, ami Isten után a legszentebb név: a haza nevéét. Egy olyan filozófiával, amely hadat üzen az Isten-haza-család hármasságának, a keresztény ember csak egyet tehet: harcol ellene minden lehetséges szellemi eszközzel!

Századunk hatvanas-hetvenes-nyolcvanas éveiben mégis akadtak az amerikai kontinensen olyan egyházi személyek, akik megkísérelték a lehetetlent, és össze akarták vegyíteni a tüzet a vízzel, a bolsevizmust a vallással. Azt hirdették, hogy ha az Egyház elébe megy a szociális probléma megoldásának, és ezen túlmenően együttműködik a kommunista forradalmi eszmékkel, akkor kifogja a szelet a vitorlából, és az eredetileg vallásellenes bolsevizmust megszelídíti, egyházellenes élet elveszi. A fő tévedésük ott volt, hogy nem vették észre: a bolsevizmus lényege nem a munkások kizsákmányolt helyzetének megszüntetése (ez csak taktikai demagógia, illetve politikai retorika), hanem a keresztény legfőbb értékek kategorikus elutasítása. Így aztán a bolsevizmus „megszelídítése” helyett trójai falovat építettek a bolsevizmus számára!

Helder Camara recifei érsek (Brazília) a bolsevizmussal való együttműködésben odáig ment, hogy az érseki palotájában lévő szobájában a falra Lenin-képet függesztett ki. Ezzel a bolsevizmus és a kereszténység összeegyeztethetőségét kívánta hangsúlyozni. Helder Camarát nem zavarták a bolsevizmus iszonyatos alapelvei és megdöbbentő gaztettei. Mindezt esetlegesnek vélte, mert úgy gondolta, hogy a bolsevizmus megreformálható... Pedig az egyházüldözés, a Gulágok, a koncepciós perek a kommunizmus lényegéből fakadnak. Egy bolsevik megtérhet, de akkor már nem bolsevik többé. A bolsevizmus, mint ilyen sohasem térhet meg, mert akkor már megszűnik bolsevizmus lenni.

Kétségtelen, hogy Helder Camara sokat tett a szegények szociális problémáinak megoldása érdekében. A baj az volt, hogy mindezt a kommunista eszmékre való hivatkozással tette. Az eredmény: Brazíliában a bolsevikok már nemcsak Marxra, Engelsre, Leninre, de Helder Camarára is hivatkozhatnak!

A Cardenal-fivérek (mindkettő katolikus pap) Nicaraguában Ortega rezsimjében miniszteri állást vállaltak, és ezzel a rezsimmel a legszorosabban együttműködtek. Ők is ki akarták fogni a szelet a vitorlából, de ehelyett a baloldali rezsim kollaboránsaivá váltak. „Aki korpa közé keveredik, azt megeszik a disznók”... Pápai intézkedéssel mindkettőjüket felfüggesztették a papi munkaködéért, Ők azonban ennek ellenére sem hagytak fel baloldali, a bolsevizmusnak szállást csináló politikájukkal...

A dél-amerikai ferences Leonardo Boff a „felszabadítási teológia” atyja. E teológia szerint „Jézus a szegények oldalára állt”. Ennek megfelelően az Egyháznak is a „szegények oldalára” kell állnia, ha kell, fegyveres erőszakot alkalmazva is. A szegényeket forradalmi úton fel kell szabadítani a gazdagok uralma alól. A Boff által létrehozott kisközösségi mozgalom is ezt a célt szolgálja.

Ezzel a tanítással Boff lényegében magáévá tette a történelmi materializmus szemléletét, amely szemlélet a mindenki számára örömhírtől kereszténységgel összeegyeztethetetlen. Jézus nemcsak a szegényeké, hanem mindenkié. Jézus nem egy csoport mellé állt, hanem azt akarta, hogy a gazdagok is váljanak lelki szegényeké, és így ne legyen többé válaszfal az emberek közt. Jézus nem hirdetett forradalmi felszabadítást bolsevik módra, hanem az emberi tudat belső átalakításával kívánta elérni, megvalósítani Isten Országát!

Abban is téved Boff, hogy az evangéliumot csak akkor lehet hirdetni, ha már a szociális problémák megoldódtak. Az ember egyaránt rászorul mind a testi, mint a lelki táplálékra, ezért az evangelizálásnak és a nyomorenyhítésnek egymással párhuzamosan kell haladnia. Az Egyház elsődleges, Jézustól rendelt feladata az evangélium hirdetése, és az Egyház, mint ilyen csakis az evangéliumot hirdetve, annak tanításának erejében tud közreműködni a szociális problémák megoldásában. Eközben sohasem tehet magáévá istentelen, vallásellenes ideológiát, amint ezt Boff tette.

Tanítása miatt Boff a Hittani Kongregáció által figyelmeztetésben részesült. Bármennyire nemes gondolat a szegények oldalára állni, amennyiben ez bolsevista frazeológiával, módszerekkel és eszközökkel történik, az eredmény nem a szegények sorsának jobbítása, hanem a sátáni bolsevizmus erősödése lesz!

Helder Camara, a Cardenalok és Leonardo Boff esetének tanulsága: a kereszténység csak az alapelveiben helyes filozófiákat „keresztelheti meg”, az alapelveiben hamis világfelfogást sohasem! A kereszténység

„megkeresztelhette” Platont és Arisztotelészt, de az istentelen, sátáni bolsevizmust sohasem! A bolsevizmussal szemben csak egyféle magatartás lehetséges: a megalkuvás nélküli, szüntelen szellemi harc! A tüzet nem „megszelídíteni”, hanem kioltani kell!

V.

A KERESZT HARCA A VÖRÖS CSILLAGGAL

Bármennyire igaz, hogy egyes bolsevista gyakorlatokat az Egyháztól vett át Lenin, bármennyire is tény, hogy a bolsevizmus egyes áru papok, illetve teológusok révén jelen volt, és jelen van ma is az Egyházban, az is letagadhatatlan és felelős tény, hogy az elmúlt 55 esztendőben mindig voltak olyan egyházi személyek, akik megalkuvás nélkül, elszántan küzdöttek a bolsevizmus ellen!

XI. Pius Pápa 1935-ben a „Divini Redemptoris” kezdetű enciklikájában éles szavakkal bélyegezte meg a bolsevizmus ideológiáját és a Szovjetunióban megvalósult gyakorlatát. Rámutatott, hogy a bolsevizmus és a kereszténység sohasem köthet egymással elvi kompromisszumot, mert leglényegesebb alapelveikben eltérnek egymástól.

1938-ban, a budapesti Eucharisztikus Kongresszuson mondott beszédében Pacelli pápai legátus, a későbbi XII. Piusz pápa elítélte a bolsevizmust, mint rendkívül veszélyes jelenséget.

XII. Piusz pápa 1944 szeptemberében az egyik beszédében azt mondta, hogy a régi világ romokban hever, új világ van épülőben. Ennek az új világnak most még nem ismerjük az építőit, de ismerjük építőköveit. Ezek az építőkövek: istenhit, erkölcs, hazaszeretet, család és magántulajdon. Ezekkel a szavakkal a pápa állást foglalt a felsorolt értékeket tagadó bolsevizmus ellen.

1956. november 4-én a Szovjetunió hadüzenet nélküli háborút indított a magyar forradalom és szabadságharc vérbefojtására. A következő napokban, amikor Budapest utcáin még elszántan küzdöttek a tizenéves pesti srácok a szovjet tankok ellen, XII. Piusz pápa egymás után két pápai körlevélben, szenvedélyes szavakkal bélyegezte meg azt az „ázsiai vandál pusztítást”, amelyet a bolsevista hordák a bolsevizmus ellen harcoló magyar nép szent földjén véghezvittek. (A pápa e két körlevéllel szakított azzal a korábbi vatikáni gyakorlattal, amely szerint a pápa aktuális politikai eseményekhez nem szól hozzá.)

A II. Vatikáni Zsinaton Ottaviani bíboros, a Hittani Kongregáció akkori prefektusa már korán felismerte, hogy a zsinati szövegtervezetek az Egyház ellenségei által félremagyarázhatók. Elszánt harcot indított a szövegek pontosításáért. Bár nem minden javaslatát sikerült elfogadtatnia, annyit mindenesetre elért, hogy a zsinati atyák nem szavazták meg a Teilhard de Chardin gondolatait tükröző szövegtervezeteket.

Teilhard (jezsuita pap és paleontológus) sajátos világfejlődési elméletet dolgozott ki. E fejlődési elmélet szerint a világ egyre magasabb fejlődési fokon keresztül szükségképpen a „kozmosz Omega-pont”, azaz Krisztus felé halad. E szépen hangzó elmélet valójában a bolsevizmus szellemi szálláscsinálója, hiszen a bolsevisták által vallott történelmi materializmus szerint is szükségszerű a történelem fejlődése: a történelem szükségképpen a bolsevizmus irányába fejlődik. Ha a „bolsevizmus” helyébe behelyettesítjük Teilhard „kozmosz Omega-pontját”, rögtön szembeszökővé válik a hasonlóság: e szükségszerű fejlődés tanával a bolsevisták és Teilhard is elvetik a szabad akaratot, s ezzel együtt a rajta alapuló erkölcsi rendet is. Világon kívüli megváltóra sincs szükség így, sőt Teilhard a bolsevistákhoz hasonlóan még a világon kívüli Isten létét sem fogadja el, hiszen a „kozmosz Omega-pont” nem transzcendens létező, hanem a világ immanens része. Hiába nevezi Teilhard a maga „kozmosz Omega-pontját” Krisztusnak, ez csak egy szó, aminek semmi köze a Szentháromság második személyeként megtestesült történelmi Jézushoz!

Teilhard elleni sikeres harcával tehát Ottaviani bíboros valójában a bolsevizmus ellen küzdött.

A bolsevizmus ellen egy életen át küzdő Mindszenty alakja és történelmi jelentősége közismert, ezért itt róla bővebben nem kell szólnunk.

A Sátán és csatlósai kétezer év alatt mindent megtettek a Jézus által alapított Egyház elpusztításáért. E kétezer év alatt a legveszélyesebb ellenfél a bolsevizmus volt. Az Egyház mégis él, és élni fog az idők végezetéig, hiszen isteni alapítója megígérte: „A pokol kapui nem vesznek erőt rajta!” (Mt 16. 18).

Megjelent:

Szent Korona

1991. máj.22.; máj. 29.; jún.19.; júl. 3.; és júl. 17.-i számaiban.

[Nyomtatható változat](#)

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló